

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

5 UsI-1441/2015
UPRAVNI SUD U RIJECI
PRIMLJENO
02 -09- 2019
dne _____ 20__

Poslovni broj: Usž-1952/18-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Arme Vagner Popović, članica vijeća te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja _____, kojeg zastupa opunomoćenica _____, odvjetnica u Rijeci, _____ protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: 5 UsI-1441/15-11 od 23. listopada 2017., na sjednici vijeća održanoj dana 18. srpnja 2019.

presudio je

- I. Žalba tužitelja se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: 5 UsI-1441/15-11 od 23. listopada 2017.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava žalbe.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijen tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA:UP/I-344-07/13-01/79, URBROJ:376-04/ŽK-15-14(DM) od 12. kolovoza 2015., kojim je u ponovljenom inspekcijskom postupku tuženik odbio zahtjev tužitelja za prijenos broja i isplatu naknade za nepravovremeni prijenos. Ujedno je presudom odbijen i zahtjev tužbe da se zainteresiranoj osobi naloži da omogući prijenos broja fiksne linije na novog operatora i da se zainteresiranog obveže da tužitelju naknadi štetu zbog onemogućavanja prijenosa broja.

Tužitelj pobija prvostupanjsku presudu u cijelosti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je u pobijanoj presudi izražen stav koji je suprotan prethodnoj presudi istog suda, a kojom je bilo poništeno rješenje tuženika i dana uputa koja u ponovnom postupku nije poštivana. Tako tuženik u ponovljenom postupku nije utvrdio kojem operatoru se tužitelj prvo obratio sa zahtjevom za prijenos broja to jest je li se prvo obratio VIPnet-u sa zahtjevom za zasnivanje pretplatničkog odnosa ili je prvo zatražio zainteresiranu osobu da izvrši prijenos pretplatničkog ugovora sa obrta tužitelja na njega osobno za isti pretplatnički broj. Pojašnjava da ovu odlučnu činjenicu ni sud nije utvrdio, a o njoj ovisi ocjena zakonitosti postupanja zainteresirane osobe. Naime, zainteresirani je odbio izvršiti prijenos broja fiksne linije s obrta tužitelja na tužitelja pozivom na članka 4. svojih Općih uvjeta poslovanja, uz zanemarivanje

obrta na njega osobno i zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog odnosa uz prijenos broja u mrežu drugog operatora.

U ponovljenom postupku, tuženik je bio dužan postupiti u skladu s uputom iz navedene presude te je, suprotno mišljenju tužitelja, tako i postupio i utvrdio slijed podnošenja zahtjeva i radnji oba operatora u vezi s tim zahtjevima.

Obzirom na to da je predmet ovog spora ocjena zakonitosti odluke tuženika u inspekcijskom postupku u kojem je ocijenjeno postupanje zainteresirane osobe povodom zahtjeva tužitelja za prijenos broja u mrežu drugog operatora, ovaj Sud ocjenjuje da prigovori tužitelja ne mogu dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari.

Ovo stoga što je tuženik pravilno utvrdio da je zainteresirana osoba imala ovlast odbiti zahtjev za prijenos broja fiksne linije pretplatnika obrta u vlasništvu tužitelja, zato što je taj zahtjev postavio tužitelj osobno, iako osobno nije bio u pretplatničkom odnosu za taj broj fiksne linije sa zainteresiranom osobom.

Materijalno pravni temelj za takvu odluku zainteresirani je imao u izričitoj odredbi članka 18. stavka 1. točke k. Pravilnika pa je tuženik, nakon iscrpno provedenog postupka sukladno članku 19. stavku 4. Pravilnika, osnovano ocijenio da je odbijanje zahtjeva za prijenos broja bilo utemeljeno na propisu.

U takvoj situaciji tuženik je, po ocjeni ovog Suda, trebao obustaviti inspekcijski postupak, jer u inspekcijskom postupku nisu utvrđene povrede zbog kojih bi tužitelj imao pravo na naknadu, ali time što je tuženik odbio zahtjev tužitelja za naknadu, umjesto da je obustavio inspekcijski postupak, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Stoga ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski sud iscrpno obrazložio svoju presudu te da prigovori tužitelja ne utječu na ocjenu da prvostupanjskom presudom nije povrijeđen zakon na njegovu štetu.

Zbog toga je žalba tužitelja ocijenjena neosnovanom.

Tužitelj u ovom sporu nije uspio pa mu ne pripada pravo na naplatu troška sastava žalbe, sve temeljem članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, dalje: ZUS).

Ova je presuda donesena sukladno ovlaštenju iz članka 74. stavka 1. i članka 79. stavak 6. ZUS-a.

U Zagrebu, 18. srpnja 2019.

Predsjednica vijeća

Čvelma Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

odredbe istog članka koja omogućuje prijenos kada je u tijeku sudski ili izvansudski postupak u vezi s osporavanjem dugovanja. U konkretnom slučaju zainteresirani je odbio zahtjev za prijenos broja, u vezi s spornim dugovanjem, čime je tužitelju uzrokovao štetu jer nije mogao prenijeti broj drugom operatoru. Tužitelj osporava i stav suda koji se tiče ovlasti inspektora elektroničkih komunikacija te ističe da je tuženik trebao postupiti u skladu s uputom iz prethodne poništavajuće presude i za rješavanje zahtjeva tužitelja u ponovljenom postupku, odrediti ustrojstvenu jedinicu koja je ovlaštena ispuniti obvezujuću uputu iz presude. Osporava i stav suda da se ovaj upravni spor odnosi na zahtjev tužitelja za prijenos broja na novog operatora, jer do realizacije tog zahtjeva nije došlo upravo radi nezakonitog odbijanja prijenosa broja s obrta tužitelja na njega osobno, zbog čega je tužitelju nastala šteta koju ovdje potražuje.

Zbog navedenog predlaže poništiti presudu i usvojiti tužbeni zahtjev, a tužitelju naknaditi trošak sastava žalbe prema Odvjetničkoj tarifi.

U odgovoru na žalbu tuženik ističe da je u ponovljenom postupku utvrdio vremenski slijed podnošenja zahtjeva tužitelja, a u odnosu na prigovor o predmetu ovog upravnog spora ističe da se ovdje radi o sporu povodom zahtjeva tužitelja za prijenos broja i zasnivanje novog pretplatničkog odnosa sa drugim operatorom. Pojašnjava da je tužitelj u vezi s postupanjem zainteresirane osobe u postupku rješavanja pretplatničkog statusa s obrta tužitelja na njega osobno trebao inicirati zaseban postupak sukladno odredbama članka 50. i 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Predmet ovog spora je rješenje tuženika u inspekcijskom postupku u vezi sa zahtjevom za prijenos broja drugom operatoru, dakle radi se o zasebnoj upravnoj stvari. Predlaže žalbu odbiti.

Žalba nije osnovana.

Iz podataka spisa nesporno proizlazi da je ovaj inspekcijski postupak pokrenut po prijavi tužitelja povodom odbijanja njegovog zahtjeva za prijenos broja [redacted] fiksne telefonske linije dodijeljene obrtu [redacted] od strane zainteresirane osobe u mrežu Vip-a, sve radi zasnivanja pretplatničkog odnosa i jedinstvene izjave o raskidu ugovora s zainteresiranom osobom i prijenosa broja [redacted] u mrežu Vip-a pa je ovdje riječ o toj upravnoj stvari.

U inspekcijskom postupku je utvrđeno da je 30. siječnja 2013. ovdje zainteresirani odbio zahtjev za prijenos broja, jer se broj vodio na obrt [redacted] vlasništvo tužitelja, a zahtjev je potpisao tužitelj osobno. Ujedno je zainteresirani prethodno odbio i zahtjev tužitelja za promjenu korisnika fiksne linije tog broja zbog dugovanja.

Tužitelj to dugovanje smatra spornim, a zainteresirana osoba nespornim. O dugovanju je u tijeku parnica pred redovnim sudom, ali u podacima spisa nema podataka o tome kada je pokrenuta.

Odbijanje zahtjeva za prijenos broja u mrežu Vip-a temelji se na odredbi članka 18. Pravilnika o prenosivosti broja („Narodne novine“, broj 100/12., dalje Pravilnik).

Ova odredba propisuje situacije u kojima je operator ovlašten odbiti zahtjev za prijenos broja, među kojima je i činjenica da pretplatnički broj za koji se traži prijenos ne glasi na ime podnositelja zahtjeva za prijenos broja. U konkretnom slučaju broj za koji je tužitelj tražio prijenos u mrežu drugog operatora je broj [redacted] koji je dodijeljen pretplatniku obrta [redacted] vlasništvo tužitelja, a ne tužitelju osobno. Zbog toga je tuženik, nakon provedenog inspekcijskog postupka, pravilno obustavio postupak.

Međutim, u upravnom sporu protiv rješenja o obustavi inspekcijskog postupka tužitelj je uspio te je prvostupanjski sud takvo rješenje poništio svojom ranijom presudom poslovni broj: 3 UsI-164/14-17 od 21. svibnja 2015., s detaljnom uputom da se u ponovnom postupku utvrde brojne činjenice koje povezuju zahtjev tužitelja za promjenu pretplatnika s njegovog